

[Valdemar Thomsen.]

Kompetence have givet Tilsagn om, at Afstanden eller Afstandene i Skalaen udmærket godt kunde blive reguleret, men det vilde, forudsat at Leveomkostningerne faldt, jo saa medføre, at de Tillæg, der er gældende for Øjeblikket, skulde nedsættes, længe før Udgiftstallet 2 427 var naaet paa Vejen nedefter, og det tror jeg ikke Tjenestemændene vilde være begejstrede for, tværtimod vilde de sikkert finde det i høj Grad urimeligt, om de, trods Lovens Bestemmelser, skulde sættes ned i Løn, før denne Grænse, altsaa de 2 427, var naaet.

Finansministeren og Regeringen har efter min Mening vist alt for stor Eftergivenhed over for disse Fagorganisationer, men Beslutningen er jo taget. Den er taget i en Slags Overrigsdag, og nu faar vi folkevalgte Repræsentanter Pistolen for Brystet for at sige ja eller nej. Mere enkelt og ligetil kan det jo vanskeligt blive. Men en saadan Fremgangsmaade har ikke noget med Demokrati og Folkestyre at gøre, og jeg benytter derfor Lejligheden til at nedlægge en bestemt Protest mod dette Udslag af Fagforeningsdiktatur.

Noget stort finansielt Spørgsmaal er det maaske ikke, men til Gengæld er det principielt set af stor og farlig Betydning. Ingen er vel i Tvivl om, at Tjenestemændenes økonomiske Kaar er af en saadan Beskaffenhed, at der er Hundreder af Ansøgere, saa snart der er en selv nok saa beskedent Stilling ledig; det viser med tilstrækkelig Tydelighed, at Tjenestemandslønningerne ligger langt over, hvad der kan tjenes i det frie Erhverv, og dette maa efter min Mening være det afgørende for Rigsdagen. Det burde Finansministeren have gjort Centralorganisationerne opmærksom paa i Stedet for uden om Rigsdagen at give Tilsagn om højere Lønninger.

Min Gruppens Standpunkt i dette Spørgsmaal er aldeles ikke dikteret af Kærrighed eller Misundelse. Vi erkender, og det har jeg hævdet Gang paa Gang, at Befolkningens Købekraft er af stor Betydning, men Fordelingsspørgsmaalet maa løses paa en virkelig og rationel Maade. Urimelig er og bliver en saadan Opræden fra Regeringens Side, navnlig over for de to store Dele af Befolkningen, Landbruget og de arbejdsløse, der hidtil har været alene om at bære Krisens Byrder, og saa meget er i alt Fald sikkert, at Landbruget, der kæmper med økonomiske Vanskeligheder som ingen Sinde tidligere, kun kan opfatte et saadant Skridt som et Slag i Ansigtet. Man er nemlig ved at være klar over, at denne Lønfor-

højelse er et Led i en almindelig Tendens, der gaar ud paa at forhøje Omkostningsniveauet, forhøje det til ensidig Fordel for navnlig en bestemt Klasse af Vælgere. Lønningerne vil nu sandsynligvis stige over hele Linien. Det spiller maaske ingen Rolle for dem, der kan kalkulere med det og lægge deres forøgede Udgifter over paa Varepriserne, paa den Maade kan nemlig Udgifterne overvælttes, indtil de naar Landbruget og de andre frie Erhverv, saa er det forbi. Derfor bliver ogsaa efter min Mening Stillingen økonomisk uudholdelig for store Dele af Befolkningen, navnlig for alle dem, der direkte eller indirekte er afhængige af Landbrugets Købeevne.

Hvis Fordelingsspørgsmaalet skal løses paa en anstændig og tidssvarende Maade, maa man paa Forhaand gøre sig klart, hvor meget der er til Deling. Jeg ved ikke, om Regeringen har gjort sig den Ulejlighed at beskæftige sig med det Spørgsmaal, men i den Henseende kan der absolut ingen Tvivl være for vort Lands Vedkommende. Familien Danmark er, bortset fra lidt Fiskeri og lidt Eksportindustri, henvist til direkte eller indirekte at leve af det, som groer paa den danske Jord, og af det, som Avlen omsættes i, Smør, Flæsk, Æg o. s. v., og derfor er det navnlig Landbrugets Indtjeningsmuligheder, der, naar det kommer til Stykket, er afgørende og bør være afgørende for Lønninger og Levestandard. Det burde da først og fremmest Lovgivningsmagten erkende ved, saa vidt gørligt, at lægge Forholdene saaledes til Rette, at den enkelte fik sit Vederlag, ikke efter mere eller mindre holdbare Udregninger og Pristal, men efter det, som er Basis for hele Befolkningens Levelfod. Lige saa urimeligt det er, at den enkelte Families Medlemmer, naar et Hjemts Indtægter svigter, stadig forlanger den samme Løn, ligesaa forkasteligt er det, naar Dele af Befolkningen i det store Fælleshjem Samfundet kræver og faar Lønninger og Indtægter, der ikke staar i noget som helst Forhold til Landets samlede Indtægt. Paa dette Omraade staar Regeringen nu, trods Advarsler fra vor Side, igen over for at dokumentere sin Eyneløshed eller sin ringe Vilje, ikke alene derved, at mange faar en Løn ud over det rimelige, men navnlig derved, at Lønstigningen sker paa Bekostning af den producerende, værdiskabende Del af Befolkningen, der jo desværre organisationsmæssigt staar fuldstændig værgeløs. Her er ikke noget, der hedder forhandlingsberettigede Organisationer, som vi har hørt Tale om her i Dag. Men altsaa, lad det være sagt paa Forhaand: